

Prolog

Mnich si povzdechl a odložil brk stranou. Právě dokončoval rozsáhlou část o křtu knížete Vladimíra, když se mu písmena začínala rozmazávat před očima. Musel jim dopřát odpočinek.

Protřel si je a narovnal se, aby ulevil i pobolívajícím zádům. Byl rád, že žil sám v ústraní. S postupujícím věkem upřednostňoval teplé světlo svíčky, uklidňující praskání dřeva v peci a škrábání pera po pergamentu než strohý klášter, jehož chlad sálal ze stěn i z obličejů samotářských mnichů schovaných uvnitř.

K nelibosti ostatních bratrů se před několika lety uchýlil daleko od města na samý okraj lesa, aby mohl zůstat jen v obklopení vlastních myšlenek a věnovat se psaní svého letopisu. I přes to, že práci na něm obětoval ta nejlepší léta života, si nedokázal představit, že by je strávil jinou činností. Cítil neodkladnou povinnost zaznamenat zrod a historii své rodné země nejen se všemi jejími úspěchy, ale i strastmi.

Ztěžka se zvedl a vybelhal se ven do nadcházející noci. Postavil se na práh malé chýše. Navenek působila stejně chátrajícím dojmem jako on. Na tváři ho polaskala bríza vanoucí z hor. Kromě svěžího vzduchu s sebou přinášela i náznak jemné vůně rozkvétajících poutat. Jakmile se jí zhluboka nadechl, ihned si připadal o pár let mladší.

Už bylo načase, aby po dlouhých zimních měsících znovu přispěchalo jaro. Znovuzrození celého kraje viděl už nesčetněkrát a vždy přemýšlel, kolikrát se mu ještě poštěstí to znovu spatřit. Věděl, že mu nezbyvá moc času.

Otálel venku tak dlouho, dokud poslední paprsky světla na jeho tváři nevystřídalo chladné sevření soumraku a na nebi se neobjevily první hvězdy. Svou mihotavou září ho pobízely, aby se vrátil zpět k práci.

S povzdechem se uchýlil do chýše. Zasedl za svůj stůl z poddajného lipového dřeva a dlaní skoro láskyplně přejel po pracovní desce, místy

narušené skvrnami od inkoustu. Zastyděl se, že je způsobil on sám nedbalým očišťováním brku.

Díval se na objemné dílo ležící před sebou, ale nemohl se přimět k pokračování. Vzpomínal na stovky, možná i tisíce prosezených hodin v knihovně hlavního města, které strávil pročitáním všech dostupných svitků. Nebylo snadné poskládat dohromady kusé informace společně s vlastními prožitými léty nebo příběhy získanými od ostatních, ale měl pocit, že se mu to povedlo, jak nejlépe mohlo. Výsledkem toho všeho byl stoh listů hustě popsaný slovy.

Připadalo mu skoro neuvěřitelné, že něco tak obsáhlého dokázal stvořit úplně sám. A teď by měl sepsat několik posledních stránek a své vyprávění ukončit, i přes to, že příběh jeho vlasti pokračuje dál. To, co přinese budoucnost, bude muset nechat na tom, kdo přijde po něm.

Otočil list na čistou, nepopsanou stranu. Rozvážně si pohladil šedivý vous a znovu sáhl po brku. Stíny jeho prstů se v měkkém světle svíčky zachvěly. Jejich třes by rád svedl na svůj pokročilý věk, ale věděl, že tentokrát ho nemůže obviňovat. To vše způsobovala nervozita. Podivný strach mísící se se vzrušením ze psaní závěrečných řádků.

Nemělo smysl déle otálet. Naslinil si rty a ponořil špičku pera do inkoustu. Tentokrát si dával dobrý pozor, aby ji důkladně očistil, než ji přenesl nad prázdný list. Jakmile zabořil hrot do papíru, inkoust se šířil do okolí jako morová rána, ale mnich se nedokázal přimět k prvnímu tahu.

Obvykle mu nedělalo problém nacházet ta správná slova, miloval, když mohl tvořit květnatá souvětí, kde každé písmeno mělo své pevně určené místo. Dnes to ale bylo jiné. Na této části zkrátka nechtěl nic zkazit. Myslí se mu sice míhaly ty nejvybranější výrazy, slova kolem sebe divoce tančila, ale zároveň opatrně našlapovala, jako kdyby nejprve zjišťovala, jestli k sobě opravdu patří.

Zakroutil hlavou, aby je usměrnil. S hlubokým nádechem sebral odvahu a začal váhavě psát první písmena poslední kapitoly. Zpočátku se zdála být křehká jako rané lístky prvosenek, ale s každým dalším tahem získávala nová slova na potřebné síle. Vtáhla autora do svého příběhu, až se obával, do jakých končin ho můžou zavést.